

ός, ὡς ἐὰν ἡ ψυχὴ τῆς εἶχε συντρίψει τὸ σῶμά της καὶ ἐξέλιπον αἱ δυνάμεις τούτου, ὅπως μένη ὄρθιον.

— Πραῦνθητι, ἀγαπητὴ φίλη, σκέφθητι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Σοὶ λέγω, ὅτι ἡμεῖς ὑπὴρξαμεν ἀ-
rardροι.

— Ἡμεῖς . . . ὦ! Ἀρτεμις τίνας ἐν-
νοεῖς; Τὸ ἡμεῖς εἶναι εὐγλωττον προσφι-
λὴς μοι Ἀρτεμις . . .

— Ἐννοῶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου· ἐλ-
πίζω, ὅτι δὲν ὑπονοεῖς ἕτερον . . . Ὁ πα-
τήρ μου εἶναι καλῆς τάξεως εὐπατρίδης
καὶ ἡδύνατο νὰ διηγήσῃ πρὸς τὸν βασι-
λέα· ἐγὼ δ' εἶμαι ὑπερήφανος καὶ οὐδένα
φοβοῦμαι, ὅταν τὸν μισῶ . . . Ἀλλ' ἰδοὺ
τὸ μυστικὸν τῆς ἀνανδρίας ἡμῶν· ἐνόησα,
ὅτι ἐκεῖνος δὲν με ἠγάπα.

— Ψεύδῃσαι πρὸς σεαυτὴν! ἀνεφώνη-
σεν ἡ Ἰωάννα . . . ἐὰν το ἐπίστευες, εἰς δ
σημεῖον σὲ βλέπω, θά τον ἐπέπληττες προ-
σωπικῶς . . . Πλὴν δὲν το πιστεύεις, γι-
νώσκεις τὸ ἐναντίον, ὑποκρίτρια, προσέθετο
μετὰ γλυκείας θωπείας τῆς φίλης τῆς.

— Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν ἔρωτα διότι ἀν-
ταμειβεσθαί δι' ἔρωτος, ἀπήντησεν ἡ Ἀρ-
τεμις· σύ, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος δὲ Σαῖν-Λὺκ
ἐνυμφεύθη παρὰ τὴν θέλησιν ἐνὸς βασι-
λέως· σύ, τὴν ὁποίαν ἴσως κατεδίωξαν,
ἀλλ' ἦτις, διὰ τῶν θωπειῶν σου, ἀντα-
μείβεις τὸν σύζυγόν σου διὰ τὴν προγρα-
φὴν καὶ τὴν ἐξορίαν.

— Καὶ ἀνταμειβεταὶ πλουσιοπαρόχως,
ἀπήντησεν ἡ εὐφυὴς νεαρὰ γυνὴ.

— Ἀλλ' ἐγὼ! συλλογίσθητι ὀλίγον καὶ
μὴ ἔσο ἐγωῖστρία· ἐγὼ, τὴν ὁποίαν ὁ ὀρ-
μητικὸς νεανίας ἀξιοῖ ὅτι ἀγαπᾷ, ἦτις
προσεῖλκυσα τὰ βλέμματα τοῦ ἀδμαστόου
Βουσύ, τοῦ ἀνδρός, ὅστις δὲν γινώσκει ἐμ-
πόδια, ἐγὼ νυμφεύομαι δημοσίᾳ, προσφέ-
ρομαι αὐτῷ ὑπὸ τὰ βλέμματα ὅλης τῆς
αὐλῆς, ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδ' ἐν βλέμμα του
ρίπει ἐπ' ἐμοῦ· ἐμπίστομαι αὐτῷ εἰς τὴν
ἐκκλησίαν τῆς Αἰγυπτίας, ὅπου εἵμεθα
μόνοι, διότι ὑπὴρχομεν ἐκεῖ οἱ συνεργοί
του Γερτρούδη καὶ Ὡδουίνος καὶ ἡ κυρία
συνεργός του! ὦ! συλλογίζομαι, ὅτι, ἐὰν
ἤθελεν, ἡδύνατο νὰ με ἀπαγάγῃ ἐξ αὐτῆς
τῆς ἐκκλησίας ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ μανδύου
του! Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡσθάνο-
μην, ὅτι ἔπαυσε καὶ ὅτι ἦτο ἐν ἀπελπισίᾳ
ἐξ αἰτίας ἐμοῦ· ἔβλεπον τοὺς ὀφθαλμούς
του ἡμισθόστους καὶ τὰ χεῖλη του ὡχρὰ
καὶ μεμαρμαμένα ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, ἐὰν δ' ἐ-
ζήτηι παρ' ἐμοῦ ν' ἀποθάνω, ὅπως ἀποδώσω
τὴν λάμψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ
τὴν δροσερότητα εἰς τὰ χεῖλη του, ἤθελον
ἀποθάνει . . . Καὶ ὅμως ἀπῆλθον, χωρὶς
κἂν νὰ δοκιμασθῇ νὰ με κρατήτῃ ἐκ τοῦ
ἄκρου τῆς καλύπτρας μου· Ἀκουσον, ἄ-
κουσον ἀκόμη . . . ὦ! ἀγνοεῖς πόσον ὑ-
ποφέρω . . . Ἐγίνωσκεν, ὅτι ἀπνηχόμην
τῶν Παρισίων καὶ ἐπέστρεφον εἰς τὸ Με-
ριδῶν μόνη, καθ' ὅλην δὲ τὴν μακρὰν ὁδοι-
πορίαν μου, φιλητὴ Ἰωάννα, ἔστρεφον τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, νομίζουσα ἐκά-
στοτε τὸν κρότον τῶν ὀπλῶν τοῦ ἵππου
του. Ἀλλ' ἐπλανώμην. Σοὶ λέγω, ὅτι δὲν
με συλλογίζεται καὶ ὅτι δὲν ἀξίζω ἐν τα-

ξειδίον μέχρι τῆς Ἀνδεγαυίας, ἀφοῦ ὑ-
πάρχουσιν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας ἐ-
κατὸν ὠραῖαι καὶ φιλομειδεῖς γυναῖκες,
τὸν ὅποιον ἐν μειδιάμα ἀξίζει ἐκατὸν ἔρω-
τικὰς ἐξομολογήσεις τῆς εἰς τὰ δάση τοῦ
Μεριδῶν τεθαμμένης ἐπαρχιώτιδος. Ἐν-
νοεῖς τώρα; Ἐπείσθης; Ἐχὼ δίκαιον;
Ἐλησμονήθη καὶ περιεφρονήθη, πτωχὴ
μου Ἰωάννα;

Μόλις εἶχε προφέρει τὴν τελευταίαν λέ-
ξιν, οἱ κλαδοὶ τῆς δρυὸς ἐσεισθήσαν βιαίως
καὶ εἰς ἀνὴρ ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς
Ἀρτέμιδος, ἥτις ἐξέπεμψε φοβερὰν κραυγὴν.

Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀπομακρυνθῇ, διότι
εἶχεν ἴδῃ καὶ ἀναγνώρισει τὸν ἄνδρα.

— Βλέπετε, ὅτι ἤλθον, ἐπιθύρῃσεν ὁ
Βουσύ, γονυπετὴς καὶ ἀσπαζόμενος τὸ
κράσπεδον τῆς ἐσθῆτος τῆς Ἀρτέμιδος,
τὸ ὅποιον μετὰ σεβασμοῦ ἐκράτει διὰ τρε-
μούσης χειρός.

Ἐπίσης ἡ Ἀρτεμις ἀνεγνώρισε τὴν φω-
νὴν καὶ τὸ μειδιάμα τοῦ κόμητος, συν-
θλιβεῖσα δὲ τὴν καρδίαν, ἐκτὸς ἐαυτῆς
καὶ ἀποπνιγμένη ὑπὸ τῆς ἀνελπίστου εὐ-
τυχίας, ἠνέφξε τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ἔ-
πεσεν ἀναισθητός ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀν-
δρός, τοῦ ὁποίου κατηγόρει τὴν ἀδιαφορίαν.

ΝΑ'

Οἱ ἐρασταί.

Αἱ ὑπὸ τῆς χαρᾶς προξενούμεναι λιπο-
θυμία οὔτε πολὺ διαρκεῖς, οὔτε πολὺ ἐ-
πικίνδυνοι εἶναι. Ὑπῆρξαν καὶ θανάσιμοι
τοιαῦται ἀλλὰ τὰ παραδείγματα ταῦτα
εἶναι σπανιώτατα.

Ἡ Ἀρτεμις, λοιπόν, δὲν ἐβράδυεν ν'
ἀνοιξὴ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εὐρέθη εἰς τὰς
ἀγκάλας τοῦ Βουσύ, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ
παρὰχωρήσῃ εἰς τὴν κόμησάν Σαῖν-Λὺκ
τὸ πλεονέκτημα νὰ δρέψῃ τὸ πρῶτον
βλέμμα τῆς Ἀρτέμιδος.

— ὦ! ἐπιθύρῃσεν ἡ Ἀρτεμις, συνερχο-
μένη εἰς ἐαυτήν, εἶναι φοβερὸν νὰ καταλά-
θωσιν ἡμᾶς εἰς τοιαύτην θέσιν.

Ὁ Βουσύ προσεδόκα ἐτέρως λέξεις.

Ἐπεταί συνέχεια.

Δηλ.

ΝΥΞ ΕΥΘΥΜΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant]

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Εἶχον ἐτοιμασθῇ τὰ πάντα. Καὶ ἀνε-
μένομεν. Ἀνεμένομεν μίαν ἡδὴ καὶ πλεόν
ῶραν. Ἡ εὐάρεστος ὁσμή τῶν ἐψηθέντων
πτηγῶν ἐπλήρου πᾶσαν τὴν οἰκίαν.

Κτύπος ἐπὶ τοῦ θυροφύλλου μᾶς ἐξή-
γειρεν ὅλους ταυτοχρόνως. Ὁ παχὺς Πον-
δερελ ἔτρεξεν ἀμέσως ν' ἀνοιξῇ καὶ μετὰ
ἐν μόλις λεπτὸν ἡ εἰκὼν μιᾶς καλογρη-
ούλας, ἰσχνῆς, ἐρρυτιδωμένης, δειλῆς, χαι-
ρετώσης ἀλληλοδιαδόχως τοὺς τέσσαρας
οὐσάφους, οἵτινες τὴν παρετήρουν εἰσερ-

χομένην ἀφηνιασμένοι, ἐνεφανίζετο ἐντὸς
τοῦ πλαϊσίου τῆς θύρας. Ὅπισθεν αὐτῆς
θόρυβος βακτηριῶν ἐπληττε τὸ ἔδαφος
τῆς εἰσόδου καὶ μόλις ἐκείνη εἰσῆλθεν εἰς
τὴν αἴθουσαν, διέκρινα τὴν μίαν κατόπι
τῆς ἄλλης τρεῖς κεφαλὰς γραιῶν φερουσῶν
λευκοὺς κεκυρτάτους, αἵτινες προέβαιον
τρικλίζουσαι, με διαφορετικὰ ἐκάστη κι-
νήματα, ἡ μία κλίνουσα πρὸς τὰ δεξιὰ
καὶ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἡ ἄλλη. Καὶ τρεῖς
γυναῖκες παρέστησαν ἐνώπιον ἡμῶν, τρεῖς
γυναῖκες χωλαίνουσαι, σύρουσαι τοὺς πό-
δας, παραμεμορφωμέναι ὑπὸ τοῦ γήρατος
καὶ παρακεκομμέναι ἐκ τῶν νόσων, τρεῖς
ἀνάπηροι, ἀνίκανοι πλεόν πρὸς οἰανδήποτε
ἐργασίαν, αἱ τρεῖς μόναι δυνάμεναι ἀκόμη
νὰ βαδίζωσιν ἐκ τῶν τροφίμων τοῦ φιλαν-
θρωπικοῦ καταστήματος ὅπερ διηύθυνεν ἡ
Ἀδελφὴ ἡ πρώτη εἰσελθοῦσα ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Αὕτη εἶχε μεταστραφῇ ἀμέσως παρα-
τηροῦσα μετὰ μερίμνης καὶ στοργῆς τὰς
ἀναπήρους τῆς· ἀφοῦ δὲ καὶ αὗται εἰσῆλ-
θον, ἰδοῦσα τὰ σήματα τοῦ βαθμοῦ μου:
— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, μοι λέγει, κύ-
ριε ἀξιωματικέ, διότι ἐσυλλογίσθητε τὰ
δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα. Ἀπολαμβάνουν
τόσων ὀλίγων ἡδονῶν ἐν τῇ ζωῇ, ὥστε ἡ
πρόσκλησίς σας εἶναι καὶ μεγίστη ἄμα εὐ-
χρηστῆσι καὶ μεγίστη τιμὴ δι' αὐτάς.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην διέκρινα τὸν ἐφη-
μέριον, ἀπομεινάντα κεκρυμμένον ἐν τῇ
σκιά τοῦ διαδρόμου καὶ καυχάζοντα ἐξ
ὅλης καρδίας. Ἀκολουθῶν δὲ τὸ παρά-
δειγμά του ἤρχισα καὶ ἐγὼ νὰ γελῶ ἐπί-
σης, παρατηρῶν ἰδίως τὰ μούτρα τοῦ Μαρ-
κά, δεικνύων δὲ καθίσματα εἰς τὴν κα-
λογραῖαν:

— Καθήσατε, Ἀδελφὴ μου, τῇ εἶπον.
Λογίζομεθα λίαν εὐτυχεῖς καὶ ὑπερήφανοι
διὰ τὴν ἐκ μέρους ὑμῶν ἀποδοχὴν τῆς
ταπεινῆς μᾶς προσκλήσεως.

Ἡ Ἀδελφὴ ἔλαβε τρία καθίσματα, τὰ
παρέταξεν ἐνώπιον τῆς ἐστίας, ὠδήγησε
τὰς τρεῖς ἀναπήρους, τὰς ἐκάθισεν, ἀφή-
ρεσε τὰς βακτηρίας καὶ τὰ ἐπανωφόριά
των, ἅτινα κατέθηκεν ἐν τινι γωνίᾳ, εἴτα
δὲ ἤρχισε νὰ μᾶς τὰς συνιστᾷ ἀνὰ μίαν.

— Αὕτη, ἔλεγεν ἡμῖν δεικνύουσα τὴν
πρώτην, ἦτις ἦτο ἰσχυροτάτη, ἀλλ' εἶχε
τὴν κοιλίαν ὑπερμέτρως ἐξωγκωμένην, ὑ-
δρωπικὴ ἀναμφιβόλως, αὕτη εἶναι ἡ κυρὰ
Πωμέλλα, τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας ἐφονεύθη
κρημνισθεὶς ἀπὸ μίαν στέγην καὶ ὁ υἱὸς
ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Εἶναι ἐξήντα
δύο ἐτῶν.

Ἐπειτα δεικνύουσα τὴν ἄλλην, ἦτις
ἦτο ὑψηλὴ καὶ ἥς ἡ κεφαλὴ ἔτρεμε διη-
νεκῶς:

— Αὕτη εἶναι ἡ κυρὰ-Γιαννοῦ, ἡλικίας
ἐξήνταεπτὰ ἐτῶν. Δὲν βλέπει πρὸ πολλοῦ
καθόλου, διότι εἰς μίαν πυρκαϊᾶν ἐκάη
τὸ πρόσωπόν της καὶ τὸ μισὸ πόδι της,
τὸ δεξιόν.

Καὶ τέλος δεικνύουσα ἡμῖν τὴν τρίτην,
εἶδος νάνου με πρόχοντα ὀφθαλμούς,
συστρεφομένους καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις,
στρογγυλοὺς καὶ βλακῶδεις:

— Εἶναι ἡ Πουτοῦ, ἀγαθὴ ἡ καὶ μὲν.
Μόνον σαρανταεσσάρων ἐτῶν.

Ἐγὼ ἐχαιρέτων διχδοχικῶς τὰς τρεῖς γυναῖκες ὡς νὰ μοῦ ἐσύσταιναν βασιλικὰς ὑψηλότητας καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἱερέα :

— Εἰσθε, κύριε ἄββα, ἄνθρωπος πολῦ-
τιμος τῇ ἀληθείᾳ, σὺς ὀφείλομεν δὲ πολ-
λὴν εὐγνωμοσύνην

ἽΟλοι οἱ παριστάμενοι ἐγέλων πράγμα-
τι, ἐκτὸς τοῦ Μαρκᾶς, ὅστις ἐρχίετο μα-
νιώδης.

— Εἰς τὸ τραπέζι ! Εἰς τὸ τραπέζι !
ἐκραύγαζεν αἰφνης ὁ Κάρολος Μασσουλινύ.

Ἀφῆκα νὰ διέλθωσι πρῶτοι ἡ καλο-
γραῖα καὶ ὁ ἐφημέριος, εἶτα δὲ ἀνήγειρα
τὴν κυρὰ-Πωμέλλα, ἥς ἔλαβον τὸν βρα-
χίονα, καὶ ἤρχισα νὰ τὴν σύρω πρὸς τὸ
γειτονικὸν δωμάτιον, μετὰ κόπου πολλοῦ,
διότι ἡ φουσκωμένη κοιλία της ἐρχίετο
βρουτέρᾳ τοῦ σιδήρου.

Ὁ χονδρὸς Πονδερὲλ ἀνῆρπασε τὴν κυ-
ρὰ-Γιαννοῦ, ἥτις διεμαρτύρετο δι' ὀλο-
λυγμῶν καὶ ἐζήτει στενάζουσα τὴν ῥάβδον
της. Ὁ δὲ μικρὸς Ἰωάννης Ἐρβὸν ἀνέ-
λαβε νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ ἐστιατόριον τὴν
ἡλιθίαν Ποτουᾶ.

Μόλις ἐκαθίσταμεν πρὸ τῶν πινακίων
μας ἡ Ἀδελφὴ ἐκτύπησε τρεῖς τὰς χεῖράς
της, αἱ δὲ γυναῖκες ἔκαμαν, μετ' ἀκρι-
βεῖας στρατιωτῶν παρουσιαζόντων ὅπλα,
διὰ μεγάλων σχημάτων ταχέως τὸ ση-
μεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ ὁ ἱερεὺς ἤρξατο
ἀπαγγέλλων λατινιστὶ τὸ *Πάτερ ἡμῶν*.
Ταυτοχρόνως δὲ σχεδὸν ἐπεφάνησαν καὶ
αἱ δύο ὀρνιθες, φερόμεναι ὑπὸ τοῦ Μαρ-
κᾶς, ὅστις ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μάς ὑπηρε-
τήσῃ αὐτὸς διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ πα-
ρακαθήσῃ ὡς συνδαιτυμῶν εἰς τὴν γελοίαν
αὐτὴν εὐωχίαν. Ἀμέσως δ' ἐγὼ διέταξα
νὰ φέρουν τὸν καμπανίτην καὶ τὸ πῶμα
τῆς πρώτης φιάλης ἀνετινάχθῃ εἰς τὴν
ὀροφὴν ἐν κρότῳ κενουμένου πιστολίου,
μ' ὅλην δὲ τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἐφημερίου
καὶ τῆς Ἀδελφῆς, οἱ παρακαθήμενοι ταῖς
τρισὶν ἀναπήροις οὐσσάροι ἔχυσαν εὐθὺς
βιαίως εἰς τὸ στόμα αὐτῶν τὸ περιεχόμε-
νον τῶν τριῶν ποτηρίων των γεμάτων.

Ὁ Μασσουλινύ, ὅστις κατάρθωνε νὰ
συνοικειοῦται ἀμέσως μὲ ὅλους καὶ πρὸς
πᾶσαν περίστασιν, ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὸν ἔ-
ρωτα τῆς κυρᾶς-Πωμέλλας κατ' ἀστεί-
οτάτον τρόπον. Ἡ ὑδρωπικὴ, ἥς αἱ ἄλλε-
πάλληλοι δυστυχίαι δὲν εἶχον ἐξαλείψῃ
τὴν εὐθυμίαν, τῷ ἀπεκρίνετο χαριεντιζο-
μένη διὰ φωνῆς ὀξυφώνου, ἥτις ἐφαίνετο
ὡς προσποιητὴ, ἐγέλα δὲ τόσον δυνατὰ
διὰ τοὺς ἀστείμους τοῦ γείτονός της, ὥστε
ἡ χονδρὴ κοιλία της ἐνόμιζες ὅτι ἐμελλεν
ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ν' ἀνατιναχθῇ ἐπὶ
τῆς τραπέζης. Ὁ μικρὸς Ἐρβὸν εἶχεν ἀ-
ναλάβῃ ἐν πάσῃ σοβαρότητι νὰ μεθύσῃ
τὴν ἡλιθίαν, ὃ δὲ βρωδὸς δ' Ἐτρελλί,
ὅστις δὲν εἶχε τὸ πνεῦμα πολὺ ζωηρόν,
ἐξήταξε τὴν κυρὰ-Γιαννοῦ περὶ τῆς ζωῆς,
τῶν ἐθίμων καὶ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ νοσο-
κομείου.

Ἡ καλογραῖα, ἔντρομος, ἐκραύγαζε
πρὸς τὸν Μασσουλινύ :

— ὦ ! ὦ ! Ὁ μὲν τὴν ἀρρωστήσετε,
κύριε. Μὴ τὴν κάμνετε νὰ γελᾷ τόσον

πολὺ, σὺς ἐξορκίζω, κύριε. ὦ, κύριε !...

Ἐπειτα δὲ ἠγείρετο ἀμέσως καὶ ἐρρί-
πιτο ἐπὶ τοῦ Ἐρβὸν διὰ νὰ τῷ ἀρπάσῃ
μέγα πλήρες ποτήριον ὅπερ οὗτος ἐκένου
ἐπιμελῶς ἐντὸς τῶν χειλέων τῆς Ποτουᾶ.
ἐνῶ ὁ ἐφημέριος διερρήγνυτο εἰς γέλωτας
καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτήν :

— Ἀλλ' ἀφῆστέ τους λοιπόν. Γὰρ μὴ
φορὰ δὲν θὰ τοὺς κάμῃ κακὸ. Ἀφῆστέ
τους.

Μετὰ τὰς δύο ὀρνιθας κατεβροχθίσκαμεν
τὴν νῆσσαν μετὰ τῶν τριῶν περιστερίων
καὶ τοῦ κοσσοφου, κατόπιν δ' ἀμέσως ἡ-
χθῇ ἡ χήν, ἀχνίζουσα, χρυσίζουσα, δια-
χύνουσα γύρω ἄρωμα λιπαρωτάτης ἐφθῆς
σαρκὸς.

Ἡ Πωμέλλα, ἥτις καθίστατο ἐπὶ μᾶλ-
λον καὶ μᾶλλον ζωηρά, ἐχειροκρότησεν.
Ἡ Γιαννοῦ ἔπαυσε νὰ ἀποκρίνεται πλέον
εἰς τὰς ἀναριθμήτους ἐρωτήσεις τοῦ βαρῶ-
νου ἡ δὲ Ποτουᾶ ἔβγαλε γρυλλισμοὺς χα-
ρᾶς, κατὰ τὸ ἥμισυ κραυγὰς καὶ κατὰ τὸ
ἥμισυ στεναγμοῦς, ἀπαρραλλάκτως ὡς τὰ
μικρὰ παιδιὰ εἰς ἃ δίδουν ζακχαρωτά.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, εἶπεν ὁ ἐφημέ-
ριος, ν' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν περὶ τῆς διανο-
μῆς τοῦ ζῆου αὐτοῦ φροντίδα. Εἶμαι εἰ-
δικὸς εἰς τὰ τοιαῦτα.

— Ἐλευθέρα, εὐχαρίστως, κύριε ἄββα.
Καὶ ἡ ἀδελφὴ :

— Ἄν ἀνοίγαμεν ὀλίγον τὸ παράθυ-
ρον; Ἐξισταθήσαν πολὺ ἡ καυμέναις ! Ὁ
μοῦ ἄρρωστήσουν ἐξάπαντος, εἶμαι βεβαία.

— Ἀνοίξε τὸ παράθυρον, εἶπα πρὸς
τὸν ὑπηρετοῦντα Μαρκᾶς. Κεὶ ὁ ψυχρὸς
ἄνεμος εἰσῆλθεν ἐν ὀρμῇ. ἔξωθεν, ἐρρίπισε
τὴν φλόγα τῶν κηρίων καὶ διέλυσε τὸ νέ-
φος τῶν ἀτμῶν οὗς ἀνέπεμπον τ' ἀχνίζον-
τα ἔγκατα τῆς χηνὸς, ἥς ὁ ἄββα, φέρων
προσόψιον δεδεμένον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, ἀνή-
γειρε καὶ ἤταξε τὰς πτέρυγας καὶ τοὺς νε-
φροὺς μετὰ τῆς σοβαρότητος ἐπιστήμονος
ἀνατόμου. Τὸν παρατηροῦμεν δὲ ἡμεῖς, ἄφω-
νοι πλέον, παρακολουθοῦντες μετ' ἐνδια-
φέροντος τὴν ἐνασχόλησιν εἰς ἣν κατεγί-
νετο, κατειλημμένοι ὑπὸ διπλῆς, ἀνανεω-
θεῖτης πάλιν, ὀρέξεως ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ πα-
χέος αὐτοῦ χρυσίζοντος πτηνοῦ, οὗτινος
τ' ἀποκοπτόμενα μέλη ἐπιπτον τὸ ἐν μετὰ
τὸ ἄλλο ἐντὸς τοῦ μελαγχροῦ ἐμβάμμα-
τος τοῦ πλημμυροῦντος τὸ βάθος τῆς λο-
πάδος.

Αἰφνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαιμάργου ταύ-
της σιγῆς ἥτις συνεῖχεν ὅλους μας προσέ-
χοντας, διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, εἰσε-
βλεν ὁ μακρυνὸς κρότος πυροβολισμοῦ...

Εὐρέθην ὄρθιος μετὰ τὸς ὀρμῆς, ὥστε
τὸ κάθισμά μου ἀνετράπη ὀπίσω μου,
καὶ ἐκραύγασα :

— Ὅλοι ἐπὶ τῶν ἵππων ! Μαρκᾶς, πάρε
δύο ἄνδρας καὶ πήγαίνε νὰ φέρῃς πληρο-
φορίας. Σὲ περιμένω ἐντὸς πέντε λεπτῶν.

Καὶ ἐνῶ οἱ τρεῖς ἵππεῖς ἀπεμακρύνοντο
καλπάζοντες ἐν τῇ νυκτί, ἵππευα μὲν καὶ
ἐγὼ πρὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς οἰκίας μετὰ τῶν
δύο ἄλλων μου οὐσσάρων, ἐνεφνίζοντο δὲ

εἰς τὰ παράθυρα αἱ ἔντρομοι κεφαλαὶ τοῦ
ἐφημερίου, τῆς καλογραίας καὶ τῶν τριῶν
γυναικῶν.

Δὲν ἠκούετο πλέον τίποτε ἢ ἡ ὑλακὴ
κυνὸς ἐντὸς τῶν ἀγρῶν. Ἡ βροχὴ εἶχε
παύσῃ ἄλλ' ἔκαμνε ψῦχος, πολὺ ψῦχος.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσα ἐκ νέου τὸν καλ-
πασμὸν ἵππου, ἐνὸς μόνου ἵππου ἐπανερ-
χομένου.

Ἦτο ὁ Μαρκᾶς.

— Αἱ λοιπόν ;

— Τίποτε. Ὁ Φραμουᾶζ ἐπλήγωσεν
ἕνα γέροντα χωρικόν, ἀρνούμενον ν' ἀπαν-
τήσῃ εἰς τὸ « τίς εἶ ; » καὶ ἐξακολουθοῦντα
νὰ προχωρῇ παρὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ
σκοποῦ ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἄλλως τε τὸν
φέρουν. Ὁ δὲ ἰδοῦμε τί εἶνε.

Διέταξα νὰ βάλουν πάλιν τοὺς ἵππους
εἰς τὸν σταῦλον καὶ ἀποστείλας τοὺς δύο
στρατιώτας μου εἰς ὑπάντησιν τῶν ἄλλων
ἐπανῆλθα εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ ἐφημέριος, ὁ
Μαρκᾶς καὶ ἐγὼ κατεβιδάσκαμεν ἐν στῶ-
μα ἐν τῇ αἰθούσῃ διὰ ν' ἀποτεθῇ ἐπ' αὐ-
τοῦ ὁ τραυματίας. Ἡ Ἀδελφὴ, σῆσασα
ἐν προσόψιον, ἤρχισε νὰ ξαίνει ξαντόν. Αἱ
δὲ τρεῖς γυναῖκες κατατρομασμέναι ἀπε-
σύρθησαν καὶ ἐκάθηντο εἰς μίαν γωνίαν.

Μετ' ὀλίγον κρότος ξιφῶν συρομένων ἡ-
κούσθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐλαβα λύχνον διὰ
νὰ φέξω εἰς τοὺς ἐπανερχομένους στρατι-
ώτας. Ἐπεφάνησαν δὲ οὗτοι φέροντες πρᾶγ-
μὰ τι ἀναισθητόν, μαλακόν, μακρὸν καὶ
ἀπαίσιον, ὅπως γίνεται τὸ ἀνθρώπινον
σῶμα ὅταν ἡ ζωὴ δὲν τὸ ὑποστηρίξῃ πλέον.

Ὁ τραυματίας ἀπετέθη ἐπὶ τοῦ δι' αὐ-
τὸν παρασκευασθέντος στρώματος, διέκρι-
να δὲ ἀμέσως ὅτι ἦτο ἐπιθάναντος.

Ἐρεγγχε καὶ ἔπτυνεν αἷμα, ὅπερ ἐκτι-
ναστούμενον ἀπὸ τοῦ στόματός του διὰ τῶν
συνεχῶν αὐτοῦ στεναγμῶν ἐκυλιέτο κατὰ
μῆκος τῶν γωνιῶν τῶν χειλέων του.

Ὅλος ὁ ἄνθρωπος ἦτο κεκαλυμμένος
ἐξ αὐτοῦ !

Αἱ παρειαὶ του, ἡ γενεὶάς του, ἡ κόμη
του, ὁ λαιμὸς του, τὰ ἐνδύματά του ἐ-
φαίνοντο ὡς νὰ ἐβυθίσθησαν, ὡς νὰ ἐρρί-
φθησαν ἐντὸς λεκάνης πλήρους αἵματος.
Καὶ τὸ αἷμα τοῦτο εἶχε ξηρανθῇ ἐπ' αὐ-
τοῦ καὶ καταστῇ ἀμαυρόν, πηλόφυρτον,
φρικτὸν τὴν θέαν.

Περιτετυλιγμένος ἐν εὐρείᾳ ποιμενικῇ
χλαίνῃ, διήνοιγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν
τὰ ὄμματά του ὁ γέρων, στυγνὰ, ἡμί-
σβεστα, ἀψυχὰ, ἀποβλακωμένα ἐκ τῆς
ἐκπλήξεως, ὡς τὰ τῶν φονευομένων ὑπὸ
τοῦ κυνηγοῦ ζῶων, ἅτινα, πίπτοντα
παρὰ τοὺς πόδας του, παρατηροῦσιν αὐ-
τόν, νεκρὰ ἤδη κατὰ τὰ τρία τέταρτα,
ἡλιθία ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ τρόμου.

— Ἀ !, ἐκραύγασεν ὁ ἱερεὺς, εἶνε ὁ
μπάρμπα - Καλὸς, ὁ γερω-τροπᾶνης τῶν
Μύλων. Εἶνε κωφὸς ὁ κακομοῖρης καὶ δὲν
θ' ἀκουσε τίποτε ! Ἀ ! Θεέ μου ! ἐσκοτώ-
σατε αὐτὸν τὸν δυστυχῆ !

Ἡ Ἀδελφὴ εἶχε παραμερίσῃ τὴν χλαί-
ναν καὶ τὸ ὑποκάμισον καὶ παρετήρει ἐν

τῷ μέσῳ τοῦ στήθους μικράν τινα ὑπέρυθρον ὁπὴν μὴ αἱμορραγοῦσαν πλέον.

— Εἶπε τελειωμένος, εἶπεν ἐγειρομένη.

Ὁ ποιμὴν, φοβερῶς ἀσθμαίνων, ἐξήμει πάντοτε αἶμα ἀνὰ ἐκαστὴν εἰσπνοὴν καὶ ἤκούετο ἀναδιδόμενος ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ καὶ τῶν μυῶν τῶν πνευμόνων τοῦ βορβορυγμοῦ ἀπαίσσιος καὶ ἀδιάλειπτου.

Ὁ ἐφημέριος, ὁρθὸς ἀνωθεν αὐτοῦ, ἤγειρε τὴν δεξιάν του, διέγραψε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἀπήγγειλε διὰ φωνῆς βραδείας καὶ ἐπισήμου τὰς καθαιρούσας τὰς ψυχὰς λατινικὰς προσευχάς.

Πρὶν τὰς τελειώσῃ, ὁ γέρον ἀνεταράχθη ὑπ' αἰφνιδίου καὶ βραχέος τιναγμοῦ, ὥς νὰ ἐθραύετο κατὰ τι ἐντὸς του. Δὲν ἀνέπνεε πλέον. Ἦτο νεκρός.

Ἀλλὰ στραφεὶς εἶδα ἄλλο τρομερώτερον ἔτι ἢ ἡ ἀγωνία τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ θέαμα: τὰς τρεῖς γράϊας, ὀρθίαις, συνεσπειρωμένας τὴν μίαν παρὰ τὴν ἄλλην, εἶδε χεθεῖς, μορφαζούσας ἐκ φρίκης καὶ ἀπελπισίας.

Ἐξήτησα νὰ πλησιάσω πρὸς αὐτάς.

Ἀλλὰ καὶ αἱ τρεῖς ἤρχισαν νὰ βάλλωσι ταυτοχρόνως ὀξύτατας κραυγὰς, προσπαθοῦσαι νὰ φύγωσιν, ὥς νὰ ἐνόμιζαν ὅτι θὰ τὰς φονεύσω ἐπίσης.

Ἡ κυρὰ-Γιαννοῦ, ἣν ἡ κεκαυμένη κνήμη της δὲν ὑπεβάσταζε πλέον, κατέπεσε καθ' ὅλον τὸ μήκος της χαμαὶ.

Ἡ Ἀδελφή, ἐγκαταλείπουσα τὸν νεκρόν, ἔτρεξε πρὸς τὰς ἀναπήρους της, καὶ χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃ μίαν λέξιν, χωρὶς νὰ μοὶ ρίψῃ ἓν βλέμμα, τὰς ἐκάλυψε διὰ τῶν ἐπανωφορέων των, ταῖς ἔδωκε τὰς βακτηρίαις των, τὰς ὤθησε πρὸς τὴν θύραν, τὰς ἐξέβλεψε καὶ ἤφηνισθη μετ' αὐτῶν ἐν τῇ βαθείᾳ, τῇ μελαίνῃ νυκτί.

Ἐνόησα ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν οὔτε νὰ τοὺς δώσω τὸλάχιστον κανένα οὐσσάρον πρὸς συνοδίαν, διότι καὶ μόνος ὁ κρότος τοῦ ξίφους θὰ τὰς ἀπετρέλλαιεν.

Ὁ ἱερεὺς παρετήρει πάντοτε τὸν νεκρόν. Καὶ στραφεὶς ἐπὶ τέλους πρὸς ἐμέ:

— Ἀ! τί ἀσχημον πράγμα! μοὶ λέγει. M. M.

Η ΑΡΚΤΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ
SOLLOHOUB

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ε'

Ὁ χορός.

Μόλις ἐγνώσθη ἡ εἰδησις ὅτι ὁ πρίγκηψ Σχετνίνος ἔμελλε νὰ δώσῃ κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας μέγαν καὶ πολυτελῆ χορόν ἐν τῇ νεοδημητῷ ἐξοχικῇ του ἐπαύλει, ἅπας ὁ ἐκλεκτὸς κόσμος τῆς Πετρούπολεως ἐτέθη εἰς κίνησιν καὶ ἤρξατο παρασκευαζόμενος. Μεταξὺ δ' αὐτοῦ συγκατελέγετο, ἐννοεῖται, καὶ ἡ πριγκίπισσα Τιγρίνα, ἥτις, μετὰ τὴν νέαν τῆς καρδίας της φάσιν, πρῶτην φορὰν τότε ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς χορόν, ἐνδεδυμένη διὰ τῆς ἀπλότητος ἐκείνης, ἥτις ἀρμόζει εἰς τὰς νέας τῆς ἡλικίας της· ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐξέλεξε λευκὴν

τινα ἐσθῆτα, κεκοσμημένην διὰ φυσικῶν ἀνθέων.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὁ νοῦς της ἐβυθίσθη καὶ αὖθις εἰς τὰς αὐτὰς σκέψεις.

Ἡσθάνετο ἐαυτὴν εὐτυχὴ ἀπὸ τῆς τελευταίας μετὰ τῆς Ἀρκτου συνεντεύξεώς της! Ἡ συνήθης τῆς ψυχῆς ταραχὴ, ἥτις μᾶς ὠθεῖ πάντοτε πρὸς τὸ ἀγνωστον, αἴφνης μετεβλήθη εἰς γαλήνην. Ἀνεμινήσκετο πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε εἶχεν ἐπιθυμήσει καὶ ἡσθάνετο ὅτι κατεῖχεν ἤδη αὐτό. Ἠρᾶτο...

Ναί, ἦρᾶτο ἐμμανῶς. Πανταχοῦ ἤκούθει αὐτὴν ἡ εἰκὼν τοῦ γείτονός της, πολὺ μὲν διάφορος τῆς πραγματικῆς, ἀλλὰ περικαλλὲς ἐκ τοῦ ἔρωτος, ἐκ τοῦ αἰσθηματος ἐκείνου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, ἣτινα ἠνάγκασαν αὐτὴν ν' ἀφιερῶσθαι αὐτῷ τὴν ζωὴν της. Ἐπῆρχοντο δὲ στιγμαί τινες, καθ' ἃς ἐπῆρετο διὰ τὴν ἐκλογὴν της ταύτην, καί, παραβάλλουσα αὐτὴν πρὸς τοὺς ἄλλους νέους τοῦ κόσμου, ἀνεγνώριζε μετὰ μυθίας χαρὰς τὴν ἐπ' αὐτῶν ὑπεροχὴν του. Ἀλλως τε, ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο νέος καλῆς οἰκογενείας, καίτοι δὲν ἦτο οὔτε κόμης, οὔτε πρίγκηψ· ἀλλ' ἡ εὐτυχία δὲν ἐξαρθᾶται ἐκ τῶν τίτλων. Οἱ τίτλοι τότε μόνον εἶνε μάλλον ἐπιζητοί, ὅταν ἀπονέμονται εἰς τὰ ἄτομα ἕνεκα τῆς ἀξίας καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν, καὶ τοιαύτας ὑπηρεσίας, τίς οἶδε, δυνατόν καὶ οὗτος νὰ προσφέρῃ.

Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐσκέπτετο διὰ τὸ μέλλον. Νὰ βλέπῃ τὴν πριγκίπισσαν καὶ νὰ κούῃ τὴν φωνὴν της, ταῦτα καὶ μόνον ἀπετέλουν τὴν μόνον φιλοδοξίαν του. Ὅτε δὲ ἡ χεὶρ του ἔθλιβε τὴν ἰδικὴν της καὶ τὸ βλέμμα του δακρύον συνήντα τὸ ἰδικόν της, ἐνόμιζεν ὅτι τὸ πᾶν ἐπλάσθη δι' αὐτόν καὶ ἡ καρδία του ἐπληροῦτο ἀπείρου χαρὰς. Δυστυχῶς, δὲν ἐδύναντο πάντοτε νὰ συνδιαλέγωνται ἐλευθέρως, διότι ἡ παρουσία τῆς παιδαγωγοῦ τῆς πριγκίπισσης ἡμποδίζε συχνάκις αὐτούς. Ἀλλ' ὅποια χαρὰ ἐνυπῆρχε καὶ εἰς αὐτάς ἔτι τὰς λαθραίας διὰ τῶν βλεμμάτων συνεντεύξεις! Ἀλλως τε, κρυφία τις θλίψις τῆς χειρὸς ἢ ἐπιστολὴ τις λαθραίως διδομένη ὅπως καθίσταν αὐτοὺς εὐδαίμονας!

Οὐχ ἦττον ὑπῆρχον δι' αὐτοὺς καὶ στιγμαὶ ἀπείρου εὐτυχίας, καθ' ἃς ἐδύναντο νὰ συνδιαλέγωνται ἐλευθέρως. Καὶ τότε ἡ νεκρὰ πριγκίπισσα ἐθαύμαζε τὰς προόδους τοῦ νέου μαθητοῦ της καὶ ἐλυπεῖτο ἐνδομύχως ὅτι οὗτος ἀπέφευγε τοῦ νὰ συνάψῃ σχέσεις μετὰ τοῦ κόσμου. Οὐδὲν ἦσαν δὲν ἀπεθαρρύνθη. Εἶχεν ἀπόφασιν ἀμετάτρεπτον νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον της καὶ νὰ ἐπισφραγίσῃ ὑπὲρ ἐαυτῆς τὴν νίκην, εἰσάγουσα τὸν ἀγρίον ἐραστήν της ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐπιφυλάσσουσα μυστικὴν τινα διὰ τοὺς κόπους της ἀνταμιβῆν. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ὥρτισεν ἡμέραν ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος τὴν ἡμέραν τοῦ χοροῦ τοῦ πρίγκηπος Σχετνίνου.

Εἰς μάτην ἡ δυστυχὴς Ἀρκτος ἀντέστη εἰς τὴν πρότασιν τῆς πριγκίπισσης.

Ἀποῦ ἀπαξ αὕτη διέταξεν, ὥφειλε νὰ ὑπακούσῃ.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ ἤγγικεν.

Ὁ πρίγκηψ Σχετνίνος ἦτο ἀληθῶς φιλόκαλος ἄνθρωπος. Εἶχε διασκευασεῖ ἐπὶ τὸ κομψότερον τὸ μέγαρον αὐτοῦ καὶ ἐκλέξει τὴν ὠραιότεραν τῆς Πετρούπολεως ὀρχήστραν· εἶχε δὲ προσκαλέσει τὰ ὑψηλότερα τῆς κοινωνίας πρόσωπα, ἐν οἷς διεκρίνοντο ἡ κόμησσα Β... ἡ βασιλὶς τῶν χορῶν, ὡς συνήθως ὠνόμαζον αὐτήν.

Ὁ χορὸς ἦτο μεγαλοπρεπής.

Ἀλλ' ὅτε εἰσῆλθεν ἡ πριγκίπισσα Τιγρίνα, μετεδωκεν αὐτῷ νέαν ἀληθῶς ζωὴν. Τὰ φιλάρεσκα αὐτῆς αἰσθηματα, κατασιγάσαντα πρὸς στιγμὴν ἐπανάρχοντο καὶ αὖθις ἰσχυρότερα καὶ εὐαρέστως ἀπεδέχετο μειδιδῶσα τὰ πυριφλεγῆ βλέμματα τῶν νέων, οἵτινες αὐθαρεὶ περιεκύκλωσαν αὐτήν.

— Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ χορεύσω μεθ' ὑμῶν τὸν πρῶτον τετράχορον; τῇ ἐλεγέ τις ἐξ αὐτῶν.

— Καὶ ἐγὼ τὸν δεύτερον; προσέθετεν ἕτερος.

— Καὶ ἐγὼ τὴν μαζοῦρκαν; ἔλεγεν ἄλλος.

Εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους ταύτας ἐρωτήσεις ἡ πριγκίπισσα δὲν ἔδωκεν οὐδεμίαν ἀπάντησιν· ἀλλ' αἴφνης ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης· καὶ ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως, ἰδοῦσα ἐρεϊδόμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸν γείτονά της, δειλὸν καὶ συνεσταλμένον. Τὰ εὐρύτατα αὐτοῦ μαῦρα ἐνδύματα ὁμοιάζον πρὸς σάκκον, οἷνεϊ περιέχοντα εἶδος τι βρώσιμον καὶ προφυλάσσοντα αὐτὸ τῶν μυῶν, τὰ πλατέα αὐτοῦ χειρόκτια ἔδιδον εἰς τὴν χεῖρά του τὸ σχῆμα χειρὸς οἷνεϊ χειρώναντος καὶ βανύσου καὶ ὁ ἀκομψὸς λευκὸς λαίμοδε-της του, δεδεμένος κατὰ τὸν ἀρχαῖον συρμόν, περιέκλειεν ὅλον αὐτοῦ τὸν λαίμον.

Ἡ νέκ πριγκίπισσα ἐφρίκισεν ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα ἀλλαχοῦ.

Αἴφνης εἶδεν ἐνώπιόν της τὸν πρίγκηπα Μουραμπατώφ.

— Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ χορεύσω μεθ' ὑμῶν τὴν μαζοῦρκαν;

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ἡ νέκ.

— Πρὸς Θεοῦ! δὲν μοὶ λέγετε, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκηψ, τί κτῆνος εἶν' ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον καθήται εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην; Νομίζω ὅτι τὸ ἔχω ἰδῆ καὶ ἄλλοτε.

Ἡ πριγκίπισσα ἠρυθρίασεν.

— Φαντάσθητε, ἐξηκολούθησεν ἐνθουσιῶν ὁ πρίγκηψ, ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς ὑπηρετήν, τὸν διέταξα νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἀμαξηλάτην μου κατὰ ποῖαν ὥραν νὰ ἐπανεέλθῃ! Μ' ἐθεώρησε μὲ βλέμμα ἀγρίον ὡς ἂν ἤθελε νὰ με καταπῇ! Τί ἄνθρωπος λοιπὸν εἶν' αὐτός;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε σχηματισθῇ τετράχορος τις καὶ ἐν ζευγὸς ἔμενεν ἄνευ ἀντιμετώπου. Ὁ οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐπέβλεπε πάντοτε τὰ τοῦ χοροῦ μετ' ἐνδιαφέροντος, ὅπως εὐχαρίστηθῶσιν οἱ προσκεκλημένοι του, ἔτρεξε πάραυτα ν' ἀνέυρῃ τὸ ἐλλείπον ζευγὸς, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη. Οὐχ ἦττον ἐν τινὶ γωνίᾳ ἐκάθητο γρατὰ τις κυρία, γνωστὴ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ὡς